

Sygn. akt III AUa 33/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 września 2021 r. w S.

sprawy K. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 14 grudnia 2020 r., sygn. akt VI U 1243/20

oddala apelację.

	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	
--	----------------------------------	--

Sygn. akt III AUa 33/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 czerwca 2020 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił K. R. prawa do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że z wniosku ubezpieczonego wynika, że przychód w kwietniu i maju 2020 roku wyniósł 0,00 zł. Powyższe oznacza, że przychód osiągnięty w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe nie był co najmniej 15% mniejszy niż przychód osiągnięty w kwietniu 2020 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł K. R., wskazując, że prowadzi restaurację, natomiast w kwietniu oraz maju w związku z zamknięciem restauracji nie miał klientów, w rezultacie czego jego obroty były zerowe.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał K. R. prawo do świadczenia postojowego na wniosek z dnia 7 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

K. R. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) – lokal gastronomiczny przy ul. (...) w S.. W oznaczonych miesiącach 2020 roku ubezpieczony osiągał następujące przychody: styczeń 83121,91 zł, luty 96037,91 zł, marzec 42268,25 zł, kwiecień 0,00 zł, maj 0,00 zł, czerwiec 3853,51 zł, lipiec 6888,24 zł, sierpień 0,00 zł, wrzesień 0,00 zł, październik 0,00 zł, listopad 0,00 zł, grudzień 0,00 zł.

Wniosek o świadczenie postojowe ubezpieczony złożył w dniu 7 czerwca 2020 roku. We wniosku wskazał jako formę opodatkowania w roku 2020 – pozostałe formy opodatkowania w tym karta podatkowa i brak zwolnienia z opłacania podatku VAT, a nadto że przychód osiągnięty w dwóch ostatnich miesiącach poprzedzających miesiąc złożenia wniosku tj. w kwietniu i maju 2020 roku wyniósł 0,00 zł.

Sąd Okręgowy ocenił, że odwołanie okazało się uzasadnione. Wyjaśnił, że spór sprowadzał się do odmiennej interpretacji przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 zez zm., dalej jako „ustawa covidowa”).

K. R. wskazywał, że powinien otrzymać świadczenie postojowe, ponieważ jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą, która z powodu pandemii nie przynosiła dochodów. Ubezpieczony wyjaśnił, że w ramach działalności prowadzi restaurację, która z uwagi na pandemię koronawirusa została dotknięta skutkami tzw. lockdown-u. Natomiast organ rentowy wskazał, że skoro przychód w dwóch miesiącach poprzedzających złożenie wniosku tj. w kwietniu i maju 2020 roku wyniósł 0,00 złotych, to ubezpieczony nie spełnił warunku dotyczącego 15% spadku przychodu o jakim mowa w art. 15zq ust. 4 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że zgodnie z art. 15 zq ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy covidowej świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. (Dz.U. z 2019 r., poz. 1292) - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, zwanej dalej „osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą”. W myśl art. 15 zq ust. 4 ustawy covidowej osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i:

- 1) nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc;
- 2) zawiesiła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej po dniu 31 stycznia 2020 r.;
- 3) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, chyba że podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Stosownie natomiast do treści art. 15 zs ustawy covidowej, ustalenie prawa do świadczenia postojowego następuje na wniosek osoby, o której mowa w art. 15zq ust. 1, zwanej dalej „osobą uprawnioną”, składany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 1).

Dalej Sąd Okręgowy wskazał, że przepis art. 15 zq ustawodawca wprowadził w związku z zagrożeniem rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem SARS Cov-2 oraz koniecznością wprowadzenia szczególnych rozwiązań, umożliwiających podejmowanie działań minimalizujących zagrożenie dla zdrowia publicznego oraz gospodarki kraju. W ten sposób ustawodawca zaproponował możliwość pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią, czyli osób wykonujących prac na podstawie umów cywilnoprawnych oraz osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą. Wprowadzony przepis miał niejako „ratować” osoby wymienione w ustawie przed bankructwem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony ochraniać gospodarkę przed zapaścią.

Sąd pierwszej instancji podzielił w całości stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z 2 września 2020 roku, w sprawie IV 1195/20, w którym wskazano, że mając na uwadze fakt, iż podstawową regułą obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym jest koncepcja racjonalnego ustawodawcy, a więc ustawodawcy, którego akty prawne uzupełniają się wzajemnie oraz nie wykluczają się należy uznać, iż właściwą formą wykładni prawa w niniejszym wypadku nie będzie wykładnia literalna – ta bowiem prowadziłaby do sprzeczności, mając na uwadze z jednej strony na brzmienie art. 15 zq ustawy COVID, a z drugiej zaś strony cel jej wprowadzenia, a ostatecznie przepisu przedstawione w rozporządzeniu Rady Ministrów - lecz wykładnia funkcjonalna. Sąd Okręgowy w Olsztynie wskazał dalej, że jednoznacznym zamiarem ustawodawcy było przyznanie pomocy publicznej dla osób prowadzących działalność gospodarczą w tym w szczególności dla osób działających w branżach najbardziej poszkodowanych na skutek epidemii koronawirusa. Sąd wyjaśnił, iż mając na uwadze brzmienie § 8 wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, branże hotelarską oraz noclegową należy uznać za poszkodowaną w znacznym stopniu, bowiem zgodnie z tym aktem prawnym ustawodawca ograniczył możliwość prowadzenia działalności o tym charakterze, a więc de facto uniemożliwił wnioskodawczyni oraz innym podmiotom osiągnięcie przychodów, a więc ostatecznie zaspokojenia podstawowych potrzeb bytowych. Tacy przedsiębiorcy, którym ogólnie zakazano prowadzenia działalności gospodarczej ze względu na bezpieczeństwo ogółu obywateli, a którzy w związku z tym nie mieli żadnej możliwości wypracowania przychodu, ze względu na przyjętą przez organ rentowy interpretację przepisów pomocowych znajdują się w dużo gorszej sytuacji niż przedsiębiorcy, którzy w tym samym czasie nie dość że mogli prowadzić działalność gospodarczą, a więc uzyskiwali przychody, to dodatkowo dostają pomoc ze strony państwa w postaci świadczenia postojowego, przy nieznacznym spadku przychodów w wysokości 15%.

Podzielając powyższe stanowisko Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że organ rentowy nie może przyjmować takiej wykładni przepisów, która prowadziłaby do pokrzywdzenia ubezpieczonego, w szczególności gdy może przyjąć wykładnię dla niego korzystną. Organ rentowy, rozpoznając wniosek ubezpieczonego powinien był zatem przede wszystkim odwołać się do celu jaki miał spełnić przepis ar. 15zq ustawy COVID, odwołując się do skutku, jaki zgodnie z zamierzeniem ustawodawcy miała osiągnąć interpretowana norma. W konsekwencji, organ rentowy winien był przyznać ubezpieczonemu świadczenie postojowe ze względu na ograniczenie możliwości osiągnięcia przychodu na skutek działań ustawodawcy.

Mając na względzie powyższe, uznając, że ubezpieczony spełnił warunki określone w art. 15 zq ust. 4 ustawy covidowej, Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu K. R. prawo do świadczenia postojowego na wniosek z dnia 7 czerwca 2020 roku.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 15 zq ust.i 1 pkt 1 i ust. 3, ust. 4 pkt 1 w zw. z art. 15 zs ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. 2020.374) - dalej: „ustawa o przeciwdziałaniu COVID-19” polegające na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu poprzez uznanie, że świadczenie postojowe przysługuje ubezpieczonemu pomimo, iż przychód z prowadzonej przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe nie był o co najmniej 15% niższy od przychodu

uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc, a jedynie został wykazany na poziomie 0,00 zł w miesiącach kwiecień i maj 2020 r.;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na bezpodstawnym uznaniu, że wykazanie przez ubezpieczonego we wniosku o świadczenie postojowe przychodu z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na poziomie 0,00 zł w miesiącach kwietniu i maju 2020 r. oznacza, iż ubezpieczony spełnił ustawowy warunek wykazania przychodu osiągniętego w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe, tj. w maju 2020 r. o co najmniej 15% niższego, niż przychodu osiągniętego w kwietniu 2020 r., a tym samym zarzuceniu organowi rentowemu dokonania nieprawidłowej interpretacji przepisów ustawy o przeciwdziałaniu COVID-19 skupiającej się na wykładni literalnej art. 15 zą ww. ustawy, zamiast zdaniem Sądu - prawidłowo zastosowanej przez Sąd w tym przypadku wykładni funkcjonalnej.

Mając na uwadze powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Ponadto organ rentowy domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący podkreślił między innymi, że świadczenie postojowe jest świadczeniem wyjątkowym ustanowionym wyłącznie na czas pandemii COVID-19 skierowanym do określonych grup zawodowych. Mając jednak na uwadze fakt, iż podstawową regułą obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym jest koncepcja racjonalnego ustawodawcy, a więc ustawodawcy, którego akty prawne uzupełniają się wzajemnie oraz nie wykluczają się, należy uznać, iż właściwą formą wykładni prawa w wypadku przepisów dotyczących przyznania prawa do świadczenia postojowego będzie wykładnia literalna. Z uwagi na fakt, iż przepisy regulujące świadczenie postojowe mają charakter nadzwyczajny, zatem podlegają wykładni ścisłej, a nie wykładni funkcjonalnej.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy zastosowanie ma art. 15zsz¹ ust. 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 1090) zgodnie, z którym w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawilóść lub precedensowy charakter sprawy.

Odnosząc się do meritum wskazać należy, że apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55).

Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne i rozważania prawne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60), co też uczynił w niniejszej sprawie.

Stan faktyczny sprawy jest bezsporny i jako taki w całości został zaaprobowany przez Sąd drugiej instancji. Spór w sprawie zasadza się natomiast do interpretacji prawa materialnego - ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych z dnia 2.03.2020 r., t.j. z dnia 16.10.2020 r.

Należy przypomnieć, że ilekroć w ustawie jest mowa o przeciwdziałaniu COVID-19, rozumie się przez to m.in. wszelkie czynności związane ze zwalczaniem skutków choroby, w tym społeczno-gospodarczych (art.1 ust.2). Ustawa także przewiduje wprowadzanie programów rządowych udzielania wsparcia finansowego, skierowanych do przedsiębiorców (art. 2a). W przepisach szczegółowych w art. 15 zq ustawa wprowadza uprawnienie do świadczenia postojowego. W art. 15 zq ust. 1.1 objaśnia, komu przysługuje świadczenie postojowe, tj. między innymi osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z 6.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Art. 15 zq ust. 3 ustawy wskazuje, że świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą. Art. 15 zq ust. 4 precyzuje kryteria przyznania prawa do świadczenia postojowego, w tym wymóg niezawieszenia prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz uzyskania w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe, przychodu w wysokości o co najmniej 15% niższego od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc; (...), przy czym dotyczy to przychodu z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W art. 15 zs ustawy zostały uregulowane wymogi ustawowe, dotyczące wniosku o świadczenie postojowe, w tym wymóg złożenia przez wnioskodawcę oświadczenia, potwierdzającego uzyskanie w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe przychodu o co najmniej 15% niższego od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc (ust. 3.4.c).

W przedmiotowej sprawie spór w szczególności dotyczy rozumienia normy zawartej w art. 15zq ust. 4 pkt1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19. Przepis ten stanowi, że osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i: 1) nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc; (...)

Organ rentowy wywodzi, że właściwą formą wykładni wyżej wymienionego przepisu powinna być wykładnia literalna, co w przekonaniu organu oznacza, że wniosek o świadczenie postojowe powinien być złożony w trzecim, kolejnym miesiącu, bezpośrednio poprzedzającym miesiące co najmniej 15% zmniejszenia przychodu w następstwie wystąpienia (...)19.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, wywód prawny organu jest nietrafny, ponieważ w istocie skutek wykładni tego przepisu nasuwa się wniosek odwrotny.

Z definicji błędne jest bowiem twierdzenie organu, że ubezpieczony we wniosku o świadczenie postojowe nie wskazał przychodu z miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku. Dla Sądu oczywiste jest i nie wymaga pogłębionego argumentowania, że marzec, kwiecień i maj są miesiącami poprzedzającymi czerwiec. Nie można racjonalnie obronić twierdzenia, że marzec, kwiecień są miesiącami, które nie poprzedzają czerwca. Jakkolwiek należy zgodzić się ze spostrzeżeniem organu, że nie są one miesiącami bezpośrednio poprzedzającymi czerwiec, to

bynajmniej ustawodawca nie zawarł takiego zastrzeżenia w przepisie art. 15zq ust.4.1) ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19. Gdyby zamysłem ustawodawcy była konieczność wnioskowania przez beneficjenta o świadczenie z racji różnicy w przychodach w kolejnych, następujących po sobie miesiącach, to zamieściłby przysłówkę **bezpośrednio**, czego jednak nie uczynił ani w treści art. 15 zq ust. 4.1), ani w treści art. 15 zs ust. 3. 4) c) ustawy. Tymczasem ustawodawca zapisał: (...) przychód (..) uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc; (...). A zatem rzecz dotyczy wszystkich miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku, a nie tylko miesięcy bezpośrednio poprzedzających.

Organ rentowy dokonał interpretacji spornych przepisów bez uwzględnienia treści art. 15zs ust. 7, który stanowi, że wnioski o świadczenie postojowe mogą być złożone do Zakładu **najpóźniej** w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony ogłoszony stan epidemii. Stan epidemii został wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz.U. z 2020 r. poz. 491 ze zm.), zaczął obowiązywać od 20 marca 2020 r. i trwa nadal.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, beneficjenci świadczeń postojowych nie są ograniczeni czasowo, jeśli chodzi o datę złożenia wniosku o świadczenie, z wyjątkiem trzymiesięcznego terminu określonego w art. 15zs ust. 7. Dla uprawnionych ten właśnie termin to termin prawa materialnego, zawity, po upływie którego zagwarantowane ustawą uprawnienie wygasa, zaś sam termin nie podlega przywróceniu. Należy stanowczo stwierdzić, że tego rodzaju terminu zawitego ustawodawca nie wprowadził dla beneficjentów świadczenia postojowego w art. 15 zq ust. 4.1) i art. 15 zs ust. 3. 4) c) ustawy. Natomiast interpretacja organu, która bynajmniej nie jest prostą interpretacją językową, co zostało wyżej wykazane, kreuje termin zawity prawa materialnego i to bardzo krótki, bo miesięczny. Gdyby bowiem przyjąć rozumienie organu, możliwość uzyskania świadczenia postojowego zamykałaby się jedynie w trzymiesięcznym okresie, tj. dwa miesiące liczenia przychodów i bezpośrednio kolejny, trzeci miesiąc, jedyny, w którym organ dopuszcza możliwość złożenia wniosku. Interpretacja organu prowadzi więc do rażącego zawężenia ustawowego uprawnienia, w porównaniu z tym co wprost uregulował ustawodawca, ponieważ wprowadza miesięczny termin o charakterze terminu zawitego, bezpośrednio po miesiącach gdy doszło do obniżenia przychodów. Przy czym, należy stanowczo podkreślić, że tego rodzaju zawitego terminu ustawodawca wprost nie zapisał. Doszło więc do sytuacji, że to wskutek interpretacji organu, strona została pozbawiona uprawnienia gwarantowanego ustawą, ponieważ w opinii organu, uprawnienie wygasło wskutek złożenia wniosku z opóźnieniem, tj. w kolejnym, a nie bezpośrednio następnym miesiącu. Wymaga stanowczego podkreślenia, że zawite terminy prawa nie mogą być wyinterpretowane przez organ stosujący prawo, lecz muszą wynikać z zapisu ustawy, o czym w niniejszym przypadku stanowi art. 15zs ust. 7. Organ nie może sobie przypisywać uprawnienia do kreowania terminów prawa materialnego, których ustawodawca wprost nie zapisał, z jednoczesnym pominięciem tych zapisanych przez ustawę, co dotyczy art. 15zs ust. 7. Tym bardziej, że w sprawie, organ dokonując własnej interpretacji, w ogóle nie odniósł się do normy zawartej w art. 15zs ust. 7 i nie objaśnił jej znaczenia w kontekście własnych wywodów prawnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zamieszczenie przez ustawodawcę terminu zawitego w art. 15zs ust. 7 ustawy wprost koreluje z zapisami art. 15 zq ust. 4.1) i art. 15 zs ust. 3. 4) c) ustawy i nakazuje przyjąć, że wniosek o świadczenie postojowe może dotyczyć dowolnych miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku, stąd ustawodawca nie zamieścił w tych przepisach przysłówka **bezpośrednio**. Jest to oczywiste, ponieważ użycie tego słowa w istocie wyeliminowałoby rację prawną wprowadzenia terminu zawitego w art. 15zs ust. 7 ustawy.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że przepisy prawa zawsze należy czytać i interpretować w nawiązaniu do całego systemu, w którym funkcjonują i celu w jakim powstały, nie zaś z ograniczeniem do powierzchownego odczytania językowego tylko jednej normy, zawartej w jednym zdaniu wyrwanym z całokształtu systemu. Świadczenie postojowe jest ustawowym uprawnieniem strony, z którego strona może, ale nie musi, skorzystać w dowolnym terminie, ograniczonym jedynie terminem zawitym z art. 15zs ust. 7. Nie ma żadnego umocowania w przepisach ustawy ocena organu, że ponieważ wniosek został złożony za późno to uprawnienie wygasło, bowiem w istocie do takiego konkluzji

sprowadza się interpretacja organu. Termin na złożenie wniosków o świadczenia postojowe jest nadal otwarty, ponieważ stan epidemii nie został zniesiony.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego.

Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk